

VASADI PÉTER
Egy francia lány

Rőzszeszedő, fapapucsban.
 Kislánykora óta cipel,
 mos, főz, takarít, vödröz,
 krumplit vermel, pucolja
 a borsót, lábast, kormos
 fazekat, fát hasogat,
 megfosztja zöldjétől
 s kaparja a sárgarépát,
 kosarat fon, áztat, magot
 szór a két-három nyápic
 tyúknak, tömködi sárral
 a börtönlakás kilyukadt
 falait, hántolatlan fa-
 törzsekből üti össze a
 kicsik ágját, keresztbe
 léceket kalapál, hosszában
 három deszkát, fordít egyet
 a szalmazsákon, öklözi a
 laposra feküdt, öreg almot,
 elvásott takarót dob rá,
 siet a piacra tőkért, hoz
 törkölyt a mamának, gyöngre
 az már ennyi gyerekhez;
 tízkor hokedlit emel s visz
 a sparhelt mellé, s ujjain
 olvassa a máriafüzért;
 lassan mondja, csukva szeme,

bent lát ez a két szén-gömb
 égőn, feketén, akkora,
 hogy domborodik rajta
 a szemhéj, vastag kendő
 két vége a háta mögött
 megkötve, haját leszorítja
 a fejére simuló vászon,
 sápadt bőre kétoldalt ki-
 álló arccsontjára feszül,
 nem mozdul, ültébe süpped;
 a faliórára pillant s ugrik,
 fut az utcán, réten, tocsogón
 át, amerre kopog, bámulnak
 utána, s meg sem áll a
 barlanghoz lejtő domb
 sárgabogyós bokraiig.
 Épp annyi idő van. Most
 kell jönnie... Bukdácsol
 le a lány. Térdel
 a nedves földön.
 Ott az a mély vágat. Oda-
 várja. Végigsújt mellében
 a fényostor. Derengeni
 kezd a sziklasötét. Ó az.
 Ott áll s világol.
 Nem vet sugarat.

